

Efekty:

Taka praca wychowawcza przynosi efekty na całe życie, ale trwa dłużej i postępuje wolniej od tej opartej na nagrodach i karach. Wspiera poczucie wartości dziecka i wzmacnia jego autonomię. Pozwala na budowanie mocnych i trwałych więzi w grupie (w rodzinie, w klasie), gdzie ma zastosowanie.

W szkole:

W klasie taka praca może mieć różną formę. Nauczyciel mówi do ucznia: *Doceniam Twój wysiłek! Jestem z Tobą!* Może tylko zatrzyma się przy stoliku konkretnego dziecka i uśmiechnie zachęcająco. Jeśli uczeń odpowiada, wystarczy potwierdzić lub zaprzeczyć (*Tak. To jest dobra odpowiedź* lub: *Nie! Prawidłowa odpowiedź brzmi...*). Czasem lepiej zamilknąć, niż ciągle zwracać uwagę na ten sam błąd (zachowanie, ubiór, słownictwo...). Lepiej zastanowić się, co można zrobić, aby ten rodzaj błędów wyeliminować. Nauczyciel ma wtedy czas na przemyślenie sposobu postępowania, aby nie wzmacniać i nie utrzymywać tych, które chcemy wyeliminować. A jeśli nagrody i pochwały, to dla wszystkich: *Podoba mi się praca całej grupy. Widzę i doceniam Wasz wysiłek!* Taki sposób komunikacji w klasie buduje atmosferę współpracy, a to sprzyja realizacji celów edukacyjnych. Można do takiej pracy wykorzystać karty *Motywuje – Wspieram*.

4. Jeśli chcemy skutecznie motywować dzieci powinniśmy unikać:

1. warunkowej uwagi/ miłości („Pobawię się z Tobą, jeśli zmyjesz naczynia”),
2. gróźb („Jeśli nie dostaniesz piątki z tego sprawdzianu, to nie pójdziesz na noc do koleżanki”),
3. porównań („Kuba potrafił nauczyć się na piątkę, a Ty co?”),
4. kontrolowania (np. czy dziecko odrobiło zadanie),
5. stwarzania warunków do sztucznej rywalizacji („Musisz dostać lepszą ocenę od Patrycji”).

5. Aby pomóc dziecku w rozwijaniu motywacji wewnętrznej powinniśmy:

1. pozostawić dziecku wolność wyboru („W jakie obowiązki domowe chciałbyś się zaangażować. Zależy mi, abyś wybrał dwa, w które się stale zaangażujesz”),
2. na każdym etapie podejmowania działań przez dziecko powinniśmy je wspierać i okazywać swoją uwagę (Czy wyznaczyłaś sobie jakieś cele na nadchodzący semestr? Chciałabyś się nimi ze mną podzielić?”),
3. pozwolić dziecku wyrażać swoje zdanie („Co o tym sądzisz? Masz jakiś inny pomysł?”)
4. pomóżmy poczuć dziecku, że jego praca jest ważna, niezależnie od efektu końcowego („Widzę, że jest Ci smutno, że nie zdążyłaś podarować babci pudełka, które dla niej zrobiłaś. Włożyłaś w to dużo pracy”)
5. okazać dziecku zaufanie („Uczysz się dla siebie, a nie dla mnie lub ocen”).

Rozwój motywacji wewnętrznej to inwestycja na przyszłość.

Warto podjąć ten wysiłek, by dzieciom było łatwiej w dorosłym życiu.